

var noget, der havde vokset sig fast til hans Hjerte, og som han vilde komme til at savne.

Barbara kom ind og spurgte, om hun ikke skulde tænde. Han vinkede hende til sig og gik nu en lille Spaseretur op og ned ad Gulvet for at prøve, om han kunde spore nogen Bedring. Og virkelig forekom det ham, at han allerede bevægede sig noget lettere. Tilsidst slap han helt den Gamles Skulder og gik nogle Skridt uden Støtte.

„Jeg skal sige Jer — Barbara. Imorgen begynder jeg at danse Gallopade!“

Kort efter gik han i Seng; og skønt han ingen Sovepulver tog, faldt han også denne Aften hurtigt hen. Men hans Søvn var urolig. Noget efter Midnat vækkedes han af sine Drømme, og da det gik op for ham, at det var Jytte Abildgård han havde drømt om, blev han i det samme lysvågen.

Det brunlokkede Hoved viste sig for ham i Mørket, og han behøvede nu ikke længer at vende sig bort fra det. Han så hende for sig, sådan som han mindedes hende bedst, i en rød Aftenkåbe og Kniplingskyse, belyst af Lygteskæret foran hendes Port i Dronningens Tværgade, hvor de tog den sidste Afsked. Det var Dagen før han rejste til Nauheim for at gennemgå sin Kur. Han fulgte hende hjem fra en Koncert, hvor de havde været svært tankefulde begge to. På Nippet til at gøre en Tilståelse kyssede han hendes Hånd; og med stakåndet Hast sagde hun: „Nå, så skal De altså bort igen! Ja ja; Lykke på Rejsen da!“ — Det var de sidste Ord, han havde hørt af hende.

Andre, lykkeligere Minder lyste for ham. Også Barndomsminde-
derne fra Storeholt, som Asmus nylig havde talt til ham om. Den første Gang, de mødtes der, var hun bare en lille bredmundet Stump på en halv Snes År; selv var han femten, Asmus omtrent i samme Alder. Hun satte dengang ofte de to korrekt afrettede Her-
lufsholms-Akademister i Forlegenhed ved den dristige Måde, hvor-
på hun gjorde sig til Kammerat med dem og boltrede sig i de store Højhelme ude på Engene som en Dreng. Han huskede en solhed Dag, da han og Asmus sad i en Båd ude på Åbredningen og drev ef-
ter Gedder. Pludselig dukkede hun op inde bag Sivene på Land, hvor hun stod og skreg ud til dem, at hun vilde med; men de lod hende råbe. Hun var dem til Besvær med sit Overhæng. Da så de, at hun dukkede sig ned i Sivene og begyndte at smøge Klæderne af